

*Nagygyörgy Erzsébet*

## Itt jó a léha éj

No lám, itt jó a léha éj,  
már fönt dereng a Holdkaréj.  
Nézd, köd lapul a híd alatt,  
a bús tücsökdal elmaradt.

Már dérvirág nő csendesen,  
a szél cikáz a fenyvesen.  
Nem leng a fán ezüst levél,  
a sünnre hull a hófedél.

## A fagykirály már itt liheg

Leszáll az est, ködfátyolban  
leng a fenyves zöld üstöke.  
Nézd a Hold is mindjárt felkel,  
felhőpaplan szélén leskel.

Árnyék rohan a tájon át,  
avart seper a szélfia.  
Sünn botorkál, vackot keres,  
a tüskés háta jégderes.

Kémény füstje száll merészen,  
csillagágon fennakad ma.  
Éjfélre jár most, csend zizeg,  
a fagykirály már itt liheg.

## Füst tekereg

Füst tekereg a fellegek fölé,  
engem szólít a kinti vad vidék.  
mellettem csend szuszog,  
omikron terjed a légben.

Arcomra gyöngyözik az éj,  
ráncaimba csorog a csillogás.  
A fenyves most nekem dalol,  
egy kellemes kis téli dalt.

Rám zuhan a Hold ezüstje,  
kint állok fojtó fagyban,  
hóbaglyokat ijesztgetek,  
most én vagyok az éjszaka réme.

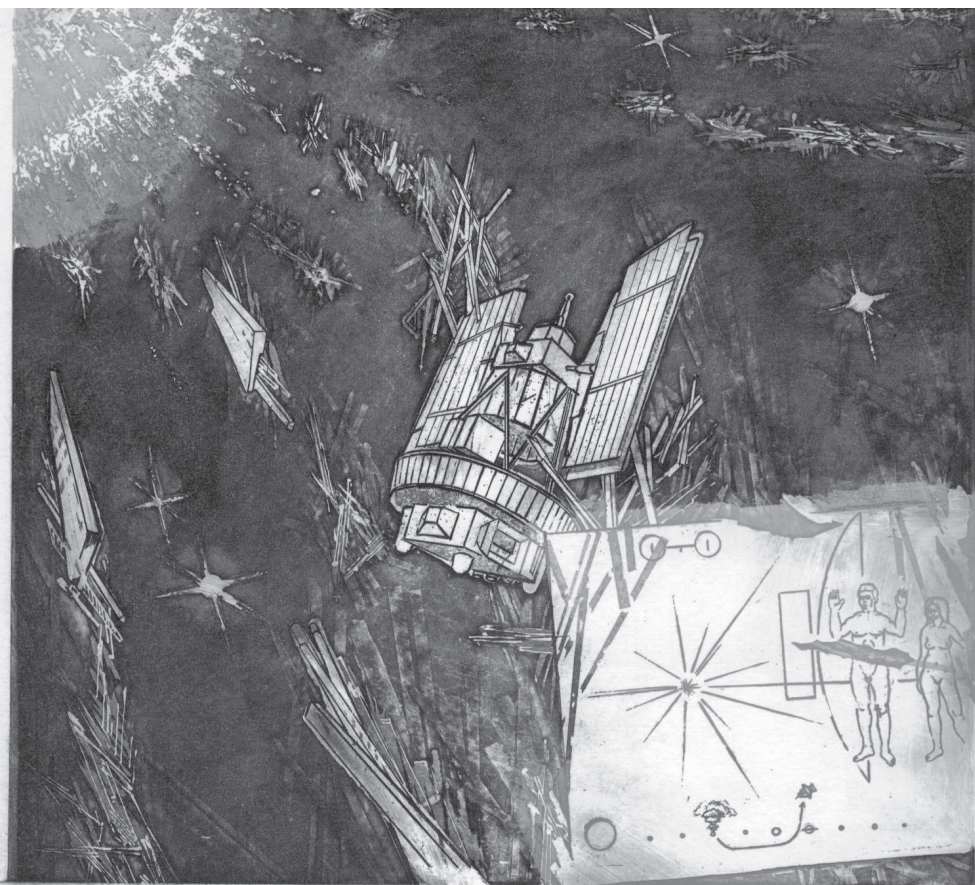
## Elvesztünk

Elvesztünk már idejekorán,  
lelkünkről rég lefoszlott  
a dicső évek csillogása,  
s talpunk alól elfogyott  
a kéklő univerzumok  
vattacukor talaja.

S úgy látszik  
hiába folyt ki ajkaink közül  
megannyi kenetteljes ima,  
ha csak lételem nélküli,  
némán tátogó halak vagyunk  
a fodrozódó téli ég alatt.

## Csak fakón fénylek

Csak fakón fénylek,  
mint a tárna mélyén  
megreked csiszolatlan gyémánt.  
Arcom sosem fürdött  
napsugárban,  
patakvíz sem mosta testemet.  
Rejtve maradok már mindörökre,  
hisz mi oly árvák, s egyek  
vagyunk, az éjszaka meg én,  
s együtt lógunk a világ peremén.



*Jövény a Delfin csillagképből – rézkarc, akvatinta (1996)*